

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιὰκόσα δέκα
κι' ὄλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ι ώ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἰουνίου δεκάτῃ κι' ἐνάτῃ,
καθ' ἡμῶν ἐξανίστανται κράτῃ.

Ποῦντος εἰκοσιπέντε καὶ χίλια κι' ἑκατό,
καὶ τὸν ἀρχιχαμάλῃ τῆς Πόλις χαιρετῶ.

Ὁ πικριώτης Φασουλῆς μές' στήν Σταμ-
[ποῦλ καὶ πάλι
σκηίζεται με τὸν Ρεσιδ, τὸν ἑακουστό χα-
[μάλῃ.

Ἐπὶ χῶμα τῆς Σταμποῦλ πατῶ
κι' ἀδελφικὰ σὲ χαιρετῶ,
καυμένη Περικλέτο,
μὲ τᾶλλο τὸ μπουκέτο.

Τὸ πῶς ἀποβιάσθηκα γιὰ τοῦτο μὴ ῥωτᾶς...
Ἡμερὰ ψύλλους' σ' ἄχυρα δὲν πρέπει νὰ ζητᾶς.

Χαμάλῃδες τοῦ Γαλατᾶ
μὲ πέρνουν ἀπ' ὀπίσω,
κι' ἐγὼ θυμόνω δυνατὰ
καὶ θέλω νὰ κτυπήσω.

Ἄλλ' ὅμως μόλις' σήκωσα, τῶν Ἀθηνῶν κουμάσι,
τὴν μου χέρι τὸ δεξιὸ μὲ φρόνημα μεγάλο,
δὲν ξέρω πῶς' θυμήθηκα τὴν ἀφογὴ μας στάσι,
κι' ἀμέσως τὸ κατέβασα χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλω.

Μπρὸς καὶ πίσω μὲ κτυπᾶνε,
καὶ μὲ μιὰ πομπὴ μεγάλη
ἐπὶ Ρεσιδ' Ἀγᾶ μὲ πάνε,
σεβαστὸν ἀρχιχαμάλῃ.

Κι' εἶχα τὴν τιμὴν κι' ἐγὼ
νὰ γνωρίσω πρὸς τοὺς ἄλλους
τὸν Ρεσιδ τὸν ἀρχηγὸ
μιᾶς χαμαλουριᾶς μεγάλης.

Τὶ χαμάλῃς κορδωμένους!..
πόση πόζα καὶ τί πάσσο!..
καὶ τοῦ λέω τρομασμένος:
Ἀγᾶ, σφάξε με ν' ἀγιάσω.

Συμφορὰ, βρὲ Περικλέτο, καὶ σ' ἐμὲ τὸν δυστυχῆ!..
ὄχλου πλήθος ἀλαλάζει,
πέφτουν φάπαις σὰν βροχή,
πέφτουν κλωτσοὶ σὰν χαλάζι.

Ἄγρια πολὺ μὲ βλέπει
τῶν χαμάλῃδων ἡ σκέπη.
Εἴσαι, λέει, Γιουνανλῆς;
Εἶμαι, λέω, Φασουλῆς,
κι' ὅλος τρέμω σὰν τὸ ψάρι,
Περικλέτο μου κλαψάρη.

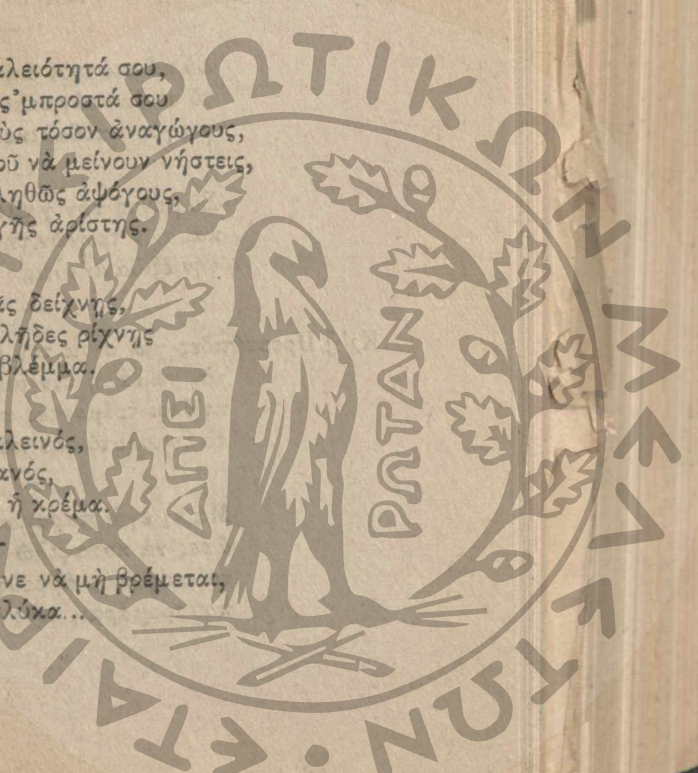
Καλῶς μᾶς ἤλθες, μπουγιουρούμ, μοῦ λέει σκωπτικῶς,
καὶ μιὰ καλὴ κατραπακιά μοῦ δίνει φιλικῶς,
καὶ γύρω μου χαμάλῃδων γελοῦσαν σκυλογόγια,
κι' ἐγὼ ἐπὶ τὸν κύριον Ρεσιδ' μιλῶ μὲ τέτοια λόγια.

Ἐρχομαι' στήν χαμάλικη Μεγαλειότητά σου,
καὶ δέομαι, χαμάλᾳρε, γονατιστὸς' μπροστά σου
νὰ πῆς πρὸς τοὺς χαμάλῃδες, τοὺς τόσον ἀναγῶγους,
νὰ παύσουν τὸ μπουκοτὰς προτοῦ νὰ μείνουν νήστες,
κι' ἔλεως γίνε καὶ σ' ἐμᾶς, τοὺς ἀληθῶς ἀψόγους,
ὅπου μᾶς δίνουν εὖσημα διαγωγῆς ἀρίστης.

Τόσο μῖσος μὴ μᾶς δείχνῃς,
μὴ' στοὺς Γιουνανλῆδες ρίχνῃς
βλοσυρότατον τὸ βλέμμα.

Σὺ Ρεσιδ' Ἀγᾶς κλεινός,
σὺ χαμάλᾳρος τρανός,
τῆς χαμαλουριᾶς ἡ κρέμα.

Τῶν χαμάλῃδων τὸ πλήθος κάνε νὰ μὴ βρέμεται,
δεῖξε μας ὀλίγη γλύκα...

ὅσῃ δίκη σου χαμαλίκια
κι' ὅλ' ἡ Δύσις κρέμεται.

Παντοδύναμος κινεῖσαι,
καὶ χαμάλμπας δὲν εἶσαι
σὺν καὶ πρῶτα κακομοίρης.

Ἐσὺ πρῶτος Μουσουλμάνος,
ἐσὺ τώρα καὶ Σουλτάνος,
ἐσὺ τώρα καὶ Βεζύρης.

Ἀπὸ τὰ δικά σου χεῖλη
κρέμεται, Ρεσίδ, κι' ἡ Πύλη,
καὶ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
τεμενάδες ἔμπρός σου κάνει.

Σὺ καὶ πάντων καὶ πασῶν
κυριεύεις καὶ κρατεῖς,
σὺ καὶ Γκρέϋ καὶ Πισσών,
κι' ὅλους τοὺς ποδοπατεῖς.

Ἀπὸ τὸ χαμαλίκό σου κι' ὑπερήφανο μπουρίνι
ἐξαρθᾶται τώρα μόνον κάθε πόλεμος κι' εἰρήνη.
Τρέμουν καὶ φυλαὶ καὶ γένη,
κι' ὅ, τι πῆς ἐσὺ θὰ γένη.

Ὁ Ρεσίδ Ἀγᾶς Βουλῆ,
ὁ Ρεσίδ καὶ Γερουσία,
τοῦ Συντάγματος στολή,
κάθε νόμος κι' ἐξουσία.

Χαῖρε, Τουρκίας κολοσσέ...
δέξου χρυσοῦν ἐγκώμιον...
ἄλλοῦ δὲν εἶδα σὺν καὶ σὲ
ἄλλον χαμάλην ὅμοιον.

Μεγάλοι Πρέσβεις σήμερα τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
νὰ βροῦνε τὸν Ριφᾶτ Πασσᾶ, νὰ βροῦνε τὸν Χακκῆ.
Ὅμως ἐγὼ τὸ γέννημα τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων,
ὁ Φασουλῆς ὁ παλαβός,
προσέρχομαι πανευλαβῶς
εἰς τὸν ἡλιοστάλακτον τῆς χαμαλίκας θρόνον.

Σὺ κάνεις τοὺς ἀποκλεισμούς,
σὺ σὲ Συντάγματος θεσμούς
γοργὸς καθβαλικεύεις.

Σὺ μόνος τὴν χαμαλουρῖά
καὶ τῶν τρανῶν τὴν γαῖδουρῖά
τὴν ἐξιδανικεύεις.

Κι' ἡ Προστάτιδες γιὰ σένα τὸν Ρεσίδ Ἀγᾶ μιλῶν,
τὸν χαμάλη τὸν μυθώδη,
κι' ὅλοι τρέμοντες φιλοῦν
τὸ ξυπόλυτό σου πόδι.

Μὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ
ἄφες νὰ καταφιλῶ
τούτους τοὺς ἄβρους σου πόδας,
ποῦ τρομάραις μᾶς γεννοῦν

κι' ἔεικνῆται κινῶν
τὴν πολιτικὴν τῆς μόδας.

Κάθε διπλωματία τῆς ἔγινε σὺν μπακάλικο,
κι' ὅπου σαρδελοθάρελα σ' ἐκείνα τριγυρνᾶ,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνεται πῶς καὶ τί χαμαλίκιο
μαζί με σένα τὸν Ρεσίδ τὸν κόσμον κυβερνᾶ.

Ἀφερὶμ, Ρεσίδ... σὺ πρέπει κι' ἱμνιγιάς παράσημο...
κτύπα δυνατά, χαμάλη,
τῆς Εὐρώπης τὸ κεφάλι,
κτύπα καὶ τῶν Γιουνανλήδων, ὅπου θέλει σπάσιμο.

Σ' ἐκτιμῶ, Ρεσίδ, καὶ πίνω ὅσῃ δίκη σου τὴν ὑγεῖά...
σὲ Λεβάντε καὶ σὲ Δύσι χαμαλίκια χρυσοφέγγει...
ὅπου Γιουνανλῆ κυττάξης βρίζε τον παληοραγιᾶ,
κι' ὅπου Φράγκο κηδεμόνα φώναζε τον πεζεδέγκη.

Κάπνιζε χρυσᾶ τσιμπούκια...
Ὡχιδιμάν, χαμάλαρε!..
τὰ χαμαλίκια μπουλούκια
κορδωμένος κιάλαρε.

Σὺ χαμάληδων αἰγίς!..
ἄφερὶμ... γονυπετῶ
ὅσῃν ἰσχύ σου τὴν βαρεζιά.

Σήμερα παντοῦ τῆς γῆς
παίξει ρόλο δυνατὸ
δυνατὴ χαμαλουρῖά.

Τὴν δόξαν τοῦ χαμαλίκου γεραίρω μεγαλείου...
σὺ τσελεπήδων τσελεπῆς,
ποῦ τὴν ψυχὴν ἐκπροσωπεῖς
ἀνθρωπισμοῦ χαμαλίκου χαμάλας ὑψηλίου.

Τέτοια ποῦ λὲς ὠμίλησα
σ' αὐτὸν τὸν θηριώδη,
καὶ κλαίων κατεφίλησα
τὸ τρυφερό του πόδι.
ὁμως αὐτός, ἀδρότατος καθ' ὅλα χαρακτήρ,
μοῦ φώναξε: σικτίρ.

Τοῦ κάκου τόση δέησις, τοῦ κάκου τόση λίμα,
μὲ λέει χαμαλάνθρωπο, μὲ λέει παληοσκύλο,
καὶ δὴν ψηλοὺς χαμάληδες προστάζει παραχρῆμα,
καὶ μεῦλυσαν μὲ τὰ σχοινιά τὸν ἀφαλδ' σὸ ξύλο.

Ἐν τούτοις, Περικλέτο μου, ξυλένις Γιουνανλῆ,
ἐκείνον τὸν Ρεσίδ Ἀγᾶ τὸν ἐκτιμῶ πολὺ
γιὰ τοῦτον τὸν χαμαλίκιο τὸν πατριωτισμό του
καὶ τὸν φανατισμό του.

Μακάρι νὰ τὸν εἶχαμε κι' ἐμεῖς, βρε, φαμφαρόνο...
σὺ τότε φανατίζεσαι καὶ φανατίζεις μόνο,
σὺν σὲ καλῇ τῶν ἐκλογῶν
ὁ περιπόθητος ἀγών.

Τότε γενναίως πολεμεῖς,
τότε λυσσώδης ἐξεμεῖς

Δοξολογοῦν προστάτιδες κυρίαι τῆς Γραικίας τὸν φοβερό Ρεσίδ Ἀγᾶ, χαμάλη τῆς Τουρκίας.

μαύρους ἀφροὺς φανατισμοῦ
κι' ἀψόγου πατριωτισμοῦ,
καὶ γίνεσαι Ρεσίδ Ἀγᾶς
μόνο σὺν βλέπτῃς ἐκλογάς.

Τότε πατρίς πολεμική,
τότε γιὰ σφαῖρα φοινικὴ
βαστώντας τὸ σφαιρίδιον,
ἀπὸ πολέμων πλιάτσικα
μὲ τᾶλλ' ἀγριοκάτσικα
ζητεῖς καὶ σὺ μερίδιον.

Τοιαύτας σκέψεις ὁ Ρεσίδ σὺν νοῦ μου προκαλεῖ,
ἐν τούτοις τώρα μὲ χαρὰ μαθαίνω, Γιουνανλῆ,
πῶς πάψατε νὰ στέλλετε πρὸς τοὺς Προστάτας νότες
καὶ νὰ διαμαρτύρεσθε σὺν πρῶτα κεχηγόντες.

Τὸ μὴ ζαλίζεῖν μὲ χαρτιὰ
τῶν Προστατῖδων μας ταῦτιά,
καὶ μὴ μὲ πέναις πολεμεῖν κατὰ τῶν πολεμίων
τῆς δόλιας Ρωμηοσύνης,
μοῦ φαίνεται, βρε Περικλῆ, παρήγορον σημεῖον
μελλούσης σωφροσύνης.

Κι' ἂν γίνουν τρεῖς χειρότερα καὶ τούτων γεγονότα,
γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ καλὸ

μὴ στείλετε, παρακαλῶ,
πρὸς τοὺς Προστάτας νότα.

Ὡς τώρα μὲ τῆς νότες μας, καὶ μὲνε Γιουνανλῆ,
ἔκαναμε τῆς Προστατῖδας κι' ἐγέλασαν πολὺ,
κι' εἶναι σὺν μέλλον περιττὸν τῆς φικρτοῦ κυρίαις
νὰ τῆς διασκεδάζουμε μὲ διαμαρτυρίαις.

Φασκέλωστα, βρε Περικλῆ, καὶ μούντζωσέ τα κι' ἄστα,
καὶ λέγε σὺν Ρωμαῖκοι τὴν ἀφογὸν σου βάστα.
Ταῦτα καὶ μένω Φασουλῆς, κι' ἔλα καὶ σὺ, γαγάρι,
νὰ προσκυνήσῃς τὸν νουρά καὶ τὸ μισὸ φεγγάρι,
καὶ νὰ φιλήσῃς τοῦ Ρεσίδ ξυπόλυτο ποδάρι.

Γιὰ τοὺς Ρωμιοὺνους φέστα,
ποῦ μᾶς ζητοῦν καὶ ρέστα.

Μεγάλως μεῦ χαρίστησες μὲ τὰ γραφόμενά σου,
κι' ἄφοβος, φίλε Φασουλῆ, σὺν Νεοτούρκους στάσου.
Δεῖξε καὶ τόλμη καὶ μεγαλὸ,
κι' ἀμέσως σὲ παρακαλῶ
καὶ πάλι σὺν χαμάλμπας νὰ πᾶς νὰ τοῦ μιλῆσῃς
κι' ἐκ μέρους μου τὰ πόδια του νὰ τὰ ξαναφιλήσῃς.

Σάν νά μὴ φθάνῃ, Φασουλῇ,
τόση μεγάλη μπόρα,
τοὺς Γρουνανλῆδες ἀπειλεῖ
κι' ἡ Ρουμανία τώρα.

Καὶ μόλις ὁ Τραϊανὸς ὅτ' ὁ Πειραιᾶ προβάλλει
θέλει νὰ πέσουν κατὰ γῆς μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
καὶ μὲ πολὺ παροξυσμὸ καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα
νὰ σκούζωμε' ὅτ' ὁ πλοίαρχο: Ρουμάνια τραγιάσκα.

Πλὴν ἐκτὸς τῶν ἄλλων θέλει
κι' ὅλο τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος,
κι' ὁ Δραγούμης ὁ μουσάτος
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τέλει

δίχως βάρκα κολυμπώντας νάμπῃ μέσα' στὸ βαπόρι,
καὶ τὸν πλοίαρχο νὰ ψάξῃ τοῦ παθόντος ἀτμοπλοίου,
καὶ νὰ πάῃ καὶ' στὴν πρύμνη, καὶ νὰ πάῃ καὶ' στὴν πλώρη,
καὶ τὴν λύπην νὰ κηρύξῃ τοῦ' δικοῦ μας Βασιλείου.

Οὐ μὴν κι' ὁ Λιμενάρχης νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτὸν
μ' ἀγῆματα ναυτῶν,

κι' ἐμπρὸς ὅτ' ὁ καπετάνιο μ' ὅλους νὰ γονατίσῃ
κι' ἐκείνος γιὰ τὸ κάζο συγγνώμην νὰ ζητήσῃ.

Πρὸς τοῦτοις θέλει κι' ἀπαιτεῖ γράν κάσσαις νὰ κτυπᾶνε
καὶ δίκαια ν' ἀνυμνηθοῦν Ρουμάνων σεβαστά,
κι' ἐκείνον τὸν φυγόντ' ἀπὸ τὸν Ζιάδη νὰ τὸν πᾶνε
δεμένο χειροπόδαρ' ὅτ' ὁ πλοίαρχο' μπροστά,
μὰ κι' ὅλους τοὺς βαρκάρηδες, ποὺ σὰν Ρωμηοὶ σκαρτάδοι
μὲς' στὸ βαπόρι' χήμηξαν ν' ἀρπάξουν τὸν Ζιάδη.

Ὅμως ἀπαιτεῖ καὶ θέλει μέσα' στ' ἄλλα μεγαλεῖα
τῆς ξηρᾶς τὰ πυροβόλα νὰ θροντήσουν καὶ τοῦ Στόλου,
καὶ τὸν Κάρολον νὰ ψάλουν ἐν πομπῇ καὶ τὰ Σχολεῖα,
Βασιλέα τῶν Ρουμάνων, καὶ τὴν θεῖαν τοῦ Καρόλου.

Κι' ἐνθ' γράν κάσσαις θὰ βροντοῦν, παιᾶνες καὶ πυρὰ
τρελλῆς ἀποθεώσεως,
νὰ πάῃ κι' ὁ Καλογερῆς νὰ σκάσῃ τὸν παρᾶ
τῆς ἀποζημιώσεως.

Κι' ὁ πλοίαρχος σὰν πλούσιος νὰ κάνῃ πῶς δὲν θέλει
καὶ πῶς γι' ἀποζημιώσει πεντάρια δὲν τὸν μέλει.

Δὲν τὰ δέχομαι νὰ λή: σοῦ τὰ δίνει τὸ Κουδέρνο
μὲς' στὴν ἀναπαραδιά...
ἐλα πάρτα, δὲν τὰ πέρνω,
εἶναι' λίγα, βρε παιδιά.

Ποιὸ Ταμεῖο καὶ ποιὰ Πάγκα θὰ' μ' ὑπορέσῃ νὰ πληρώσῃ
τὴν ζημία μας τὴν τόση;
Πῶς θὰ πληρωθοῦν τρομάραις, καρδιοκτύπια, φασαρίαις,
κι' ἀναρίθμηταις ζημιαῖς,
καὶ λεμόνια καὶ κολώναις γιὰ κυρίους καὶ κυρίαίς,
ποῦ παθάν λιγοθυμιαῖς;

Δὲν' ἔχουν νὰ μᾶς πληρώσουν γιὰ τὸ κάζο τὸ βαρὺ
καὶ τὰ Κεντρικά σας ὅλα...

Ἐλα πάρτα... δὲν τὰ πέρνω, καπετάν Καλογερῆ,
κι' ἔγινε λέσσα κι' ἔγινε μόλα.

Πῶς ν' ἀνθέξουν οἱ Ρουμάνοι' ὅτ' ὁ Ρωμηῶν τὰς προσβολάς;
ἦταν' στὸ βαπόρι μέσα
κι' ἕνας Πρίγκηψ Τουρκαλᾶς
καὶ μιὰ Τοῦρκα Πρίγκηπέσσα,
κι' ὅπως νάχετε μπελάδες
καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες.

Καὶ ὁδὸ Ρωμοῦνοι Πρίγκηπες ἦσαν μὲς' στὸ βαπόρι
ὅταν μᾶς ἐπετέθησαν ἐκεῖν' οἱ βαρκαδόροι.
Ἐτυχαν ὅλο Πρίγκηπες ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
κι' ἡ προσβολὴ νομίζεται γι' αὐτὸ μεγαλειτέρα.

Τὸ προσβληθὲν Βασιλεῖον, ὅπου δικαίως φρίττει
γιὰ μία τέτοια προσβολή,
θέλει πρὸς τοῦτοις, Φασουλῇ,
νὰ πάῃ κι' ὅλη ἡ Σύνοδος μὲ τὸν Μητροπολίτην,
κι' ἕνα μεγαλυνάριον ὅτ' ὁ πλοίαρχο νὰ ψάλῃ
καὶ νὰ τοῦ' πῇ παπῶς' σ' αὐτὴ καὶ διάκος' στὸ κεφάλι.

Καὶ γιὰ νὰ γίν' ἡ τελετὴ μ' ὅλη τὴν πολυτέλεια
πρέπει νὰ ληθῇ κι' ὁ Βασιλεὺς μὲς' ἀπὸ τὴν Δεκέλεια,
καὶ δίνοντας ὅτ' ὁ πλοίαρχο τὸ χέρι μὲ τὸ ζόρι
νὰ κάνῃ γύρους μερικὸς μαζί του' στὸ βαπόρι,
καὶ μίλλ παρντὸν νὰ τοῦ ζητῇ γιὰ βαρκαδόρων φιάσκα,
καὶ φεύγοντας νὰ' πῇ κι' αὐτός: Ρουμάνια τραγιάσκα.

Μὰ θέλει πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἂν κι' εἶναι κάπως κόπος,
νὰ πάῃ κι' ὁ Δραγούμης μέσα' στὸ Βουκουρεσίτι,
κι' ἐμπρὸς ὅτ' ὁ Βρατιάνο παρὼν αὐτοπροσώπως
νὰ' πῇ πῶς τόσο πόνον ἡ Ρωμηοσύνη' ὑπέστη,
ποῦ ἔσχασε μὲ τοῦτον ὅσα τῆς ἔχουν κάνει
χαριτωμένα κάζα φιλέλληνες Ρουμάνοι.

Εἶναι καλὸ κι' ὁ Βασιλεὺς, ποῦ καθὼς λένε τόσοι
κι' αὐτὸ τὸ θέρος σκέπτεται νὰ μείνῃ' στὴ Γραιτσία,
τὸν Βασιλεῖα τὸν Κάρολο νὰ πάῃ ν' ἀνταμώσῃ
καὶ νὰ τὰ' ποῦν σὰν κι' ἄλλοτε κοντὰ' στὴν' Ἀμπατσία.

Πρὸς τοῦτοις θέλ' ἡ Ρουμανί κτυπώντας τὰ ποδάρια
νὰ στεῖλῃ κι' ὁ Θανόπουλος τὰ μαῦρα του χαβιάρια,
νὰ τοὺς ριχτοῦν σὰν κι' ἄλλοτε Ρουμάναις καὶ Ρουμάνοι,
κι' ὅπως ἡ τόση τῶν ὀργῇ μ' αὐτὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

Τέτοια' ζητοῦσε νὰ γανοῦν ἡ προσφιλὴς Τραγιάσκα,
πλὴν τῆς ἀπήντησαν σ' αὐτά:
πάρε μονάχα τὰ λεφτά,
κι' ὅσο γιὰ τὰλλα ποῦ ζητεῖς καὶ ἡ ψυχρὴ σου φλάσκα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖνους, ποῦ τοὺς λένε Βλαχοφώνους,
Ἄλφρα Σπηλιωτοπούλου συγγραφεῖ σπουδαιότητι,
Γαλλιστὶ μεταφρασθεῖσα μὲς' ὅτ' ὁ διωγμὸν τοὺς χρόνους
ὅπ' ἡ γνωστὴς λογίᾳ Οὐρανίας Μαυρομμάτη.